

РЕШЕНИЕ

№ 27876

гр. София, 10.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Владимир Николов

ЧЛЕНОВЕ: Елена Попова

Мария Стоева

при участието на секретаря Иванка Александрова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **4817** по описа за **2026** година докладвано от съдия Елена Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава дванадесета, чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано по касационна жалба от 12.04.2026г., подадена от Агенция „Пътна инфраструктура“ /АПИ/, чрез процесуален представител, срещу Решение № 743/02.03.2026г. на СРС, 110-ти състав, постановено по анд №12326/2025г. по описа на СРС. С оспорваното решение е отменен електронен фиш /ЕФ/ №[ЕГН], издаден от АПИ-МРРБ, с който на „СПАЙЧ 64“ ЕООД на основание чл.187а ал.2 т.1 вр. чл.179 ал.3 ЗДвП е наложена имуществена санкция в размер на 300 /триста/ лева за извършено на 02.03.2022г. нарушение на чл.102 ал.2 ЗДвП.

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на обжалваното решение. Касаторът твърди, че не е изтекла погасителната давност, както неправилно е приел районният съд, като счита, че в случая е приложима абсолютната погасителна давност съгласно нормата на чл.81 ал.2 вр. чл.80 ал.1 т.5 НК, вр. чл.11 ЗАНН, а не относителната давност по чл.80 ал.1 т.5 НК вр. чл.11 ЗАНН. По същество се иска отмяна на решението на СРС, като съдът потвърди издадения ЕФ. В съдебно заседание касаторът не се явява, не изпраща представител.

Ответникът – „СПАЙЧ 64“ ЕООД с подадения отговор на касационната жалба, счита, че решението на СРС е правилно и законосъобразно, поради което моли да бъде оставено в сила. В съдебно заседание ответникът не изпраща представител, не взема становище по делото.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, XVII-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 АПК съдебно решение.

Разгледана по същество, същата е основателна по следните съображения:

За да постанови решението си, районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следната фактическа обстановка:

Издаден е електронен фиш №[ЕГН] за налагане на имуществена санкция за нарушение, установено от електронна система за събиране на пътни такси по чл.10, ал.1 от ЗП, за това, че на 02.03.2022 г., в 13:03 часа, е установено нарушение с ППС – лек автомобил „М. В220 ЦДИ“, с рег. [рег.номер на МПС] , с технически допустима максимална маса 2700, в [община], за движение по път А-1 км.0+472, с посока Нарастващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа, като за посоченото ППС изцяло не е заплатена дължимата пътна такса по чл.10, ал.1, т.1 от ЗП

Нарушението е установено с устройство №20011, представляващо елемент от електронната система за събиране на пътни такси по чл.10, ал.1 от ЗП, намиращо се на път А-1 км. 0+472. За посоченото нарушение на „СПАЙЧ 64“ ЕООД, със законен представител С. С. А., в качеството на регистриран собственик на МПС, на основание чл.187а, ал.2, т.1, във вр. с чл.179, ал.3 от ЗДвП, е наложена имуществена санкция в размер на 300 лева, за нарушение на чл.102, ал.2 от ЗДвП. В ЕФ е отразено, че независимо от налагането на това административното наказание, „СПАЙЧ 64“ ЕООД дължи и заплащане на съответната такса по чл.10а, ал.2 от ЗП, съобразно категорията на притежаваното ППС в размер на 10 лева.

Гореизложената фактическа обстановка е установена в производството пред СРС въз основа на приобщените в хода на съдебното производство писмени доказателства.

За да отмени ЕФ съставът на СРС приел, че е изтекла относителната погасителна давност по чл.80 ал.1 т.5 НК вр.чл.11 ЗАНН, тъй като нарушението е извършено на 02.03.2022г., а ЕФ е връчен на жалбоподателя на 11.06.2025г., т.е. след изтичане на три години и три месеца след извършване на нарушението, без по делото да са ангажирани доказателства от АПИ, че в този период са извършвани действия, прекъсващи давността. Съдът е приел, че действително абсолютната давност за наказателно преследване в случая е четири години и шест месеца, но за да се приложи този срок следва да бъде доказано прекъсването на относителната давност, каквито доказателства по делото не са ангажирани.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав на съда намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

В случая, в оспорваното решение на СРС съдът е изложил фактите по делото, които приема за установени, като е посочил доказателства, въз основа на които е изяснена фактическата обстановка.

В хода на административнонаказателно производство не са установени съществени процесуални нарушения.

В съдебното производство, СРС установил, че датата на нарушението 02.03.2022 г., а датата на

връчване на електронния фиш – 11.06.2025. При тези данни СРС е приел, че в случая е изтекъл срокът по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК (3 години) за преследване на нарушението, за санкциониране на което е бил издаден обжалваният електронен фиш. На това основание СРС е приел, че ЕФ следва да бъде отменен, а административнонаказателното производство да бъде прекратено.

Неправилни за изводите на СРС за изтекли срокове, в които може да бъде реализирана административнонаказателната отговорност. В тази връзка следва да бъде посочено, че в чл. 34 ЗАНН са уредени хипотези на срок за издаване на АУАН (три месеца от откриване на нарушителя, но не по-късно от 1 година от извършване на нарушението) и за издаване на НП (6 месеца от издаване на АУАН), които обаче не могат да намерят приложение в конкретния случай, тъй като ЕФ представлява своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции, който по своето правно действие съчетава в себе си функциите, както на АУАН, така и на НП, поради което за него не намират приложение нито сроковете по чл. 34 ЗАНН за издаване на АУАН, нито тези за издаване на НП.

Същевременно съгласно Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 на ОСС от НК на ВКС и ОСС от II колегия на ВАС, разпоредбата на чл. 11 ЗАНН препраща към уредбата относно погасяване на наказателното преследване по давност в НК.

Независимо от горното настоящият съдебен състав намира, че в случая не намира приложение разпоредбата на чл. 80, ал. 1, т. 5 НК, съгласно която наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години за всички останали случаи. Възбудено наказателно производство означава образуване на административнонаказателното производство, което безспорно е било образувано с издаването на ЕФ. Не се спори между страните, че нарушението е извършено на 02.03.2022 г., тоест административнонаказателното производство е възбудено в рамките на тримесечния срок по чл. 34 ЗАНН.

Действително ЕФ е връчен три години и три месеца след издаването му, но това няма отношение към погасителната давност, тъй като както се посочи по-горе административнонаказателното производство е образувано с издаването на ЕФ през 2022 г. Връчването на ЕФ има отношение към правото на защита на нарушителя да го обжалва, което в случая не е нарушено, както и за влизането в сила на акта. Предвид установеното по делото, че нарушението е извършено на 02.03.2022 г. към момента на разглеждане на делото пред СРС, както и пред настоящата съдебна инстанция, абсолютният давностен срок за административнонаказателно преследване не е изтекъл.

По изложените съображения съдът следва да се произнесе по съществото на спора по следните съображенията:

В хода на въззивното производство от страна на санкционираното лице не са постъпили възражения касателно съществото на спора, доколкото видно от релевираните с жалбата пред СРС доводи не се оспорват фактите по делото, а именно обстоятелството, че на посочената в ЕФ дата управляваното от касатора МПС се е движело по на път А-1 км. 0+472, включен в обхвата на платената пътна мрежа, без да е заплатена дължимата такса по чл. 10а, ал. 2 от ЗП.

Съгласно чл. 179, ал. 3 ЗДвП водач, който управлява пътно превозно средство по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, за което е дължима, но не е заплатена такса по чл. 10, ал. 1, т. 1 от Закона за пътищата, се наказва с глоба в размер 300 лв. Съответно разпоредбата на чл. 187а ал. 3 т. 1 ЗДвП предвижда, ако собственикът на пътното превозно средство е юридическо лице или едноличен търговец, за допускане движението на пътното превозно средство, без да са изпълнени задълженията по установяване размера и заплащане на съответната такса по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата, на собственика се налага имуществена санкция по чл. 179, ал. 3 – в размер 300 лв.

В процесния случай от събраните по делото доказателства безспорно се установява нарушението по чл.102 ал.2 ЗДвП, поради което на основание чл.187а ал.2 т.1 вр. чл.179 ал.3 ЗДвП е наложена имуществена санкция в размер на 300 /триста/ лева.

Поради горното настоящата инстанция счита за изяснена и безспорна фактическата обстановка, и тъй като не е налице изтекла абсолютната давност за преследване на нарушението от датата на извършването му на 02.03.2022 г., решението на СРС като неправилно следва да се отмени и вместо него да се постанови друго по същество на спора, с което ЕФ да се потвърди.

Предвид гореизложеното и на основание чл.221, ал.2 от АПК, във вр. чл. 63в, ал.1, изр.2 от ЗАНН, Административен съд София-град, XVII-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 743/02.03.2026г. на СРС, 110-ти състав, постановено по анд №12326/2025г. по описа на СРС.

ПОТВЪРЖДАВА електронен фиш /ЕФ/ №[ЕГН], издаден от АПИ-МРРБ, с който на „СПАЙЧ 64“ ЕООД на основание чл.187а ал.2 т.1 вр. чл.179 ал.3 ЗДвП е наложена имуществена санкция в размер на 300 /триста/ лева за извършено на 02.03.2022г. нарушение на чл.102 ал.2 ЗДвП.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: